

Annapurna Upanishad

——
अन्नपूर्णाउपनिषद्

——

Document Information

Text title : Annapurna Upanishad

File name : annapurnaupan.itx

Category : upanishhat, svara, devii, annapUrNA, devI

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic tradition

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : 70 / 108; Atharva Veda - Samanya upanishad

Latest update : August 9, 2000

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 16, 2023

sanskritdocuments.org

Annapurna Upanishad

अन्नपूर्णापनिषत्

सर्वापिहवसंसिद्धब्रह्ममात्रतयोज्ज्वलम् ।
त्रैपदं श्रीरामतत्त्वं स्वमात्रमिति भावये ॥
ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥ भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ॥ व्यशेम देवहितं यदायुः ॥
स्वस्ति न ऽन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥ स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ॥
स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेभिः ॥ स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥
हरिः ॐ निदाघो नाम योगीन्द्र ऋषुं ब्रह्मविदां वरम् ।
प्राणम्य दण्डवद्भूमामवुत्थाय स पुनर्भुनिः ॥ १ ॥
आत्मतत्त्वमनुब्रूहीत्येवं पप्रच्छ सादरम् ।
कथोपासनया ब्रह्मन्नीदृशं प्राप्तवानसि ॥ २ ॥
तां मे ब्रूहि मडाविधां मोक्षसाम्राज्यदायिनीम् ।
निदाघ त्वं कृतार्थोऽसि शृणु विधां सनातनीम् ॥ ३ ॥
यस्या विज्ञानमात्रेण जिवन्मुक्तो भविष्यसि ।
मूलशृङ्गाटमध्यस्था बिन्दुनाटकलाश्रया ॥ ४ ॥
नित्यानन्दा निराधारा विष्याता विलसत्कथा ।
विष्टपेशी मडालक्ष्मीः कामस्तारो नतिस्तथा ॥ ५ ॥
भगवत्यन्नपूर्णेति ममाभिलषितं ततः ।
अन्नं देहि ततः स्वाडा मन्त्रसारेति विश्रुता ॥ ६ ॥
सप्तविंशति वर्णात्मा योगिनीगणसेविता ॥ ७ ॥
ॐ ह्रीं सौं श्रीं क्लीमोन्नमो भगवत्यन्नपूर्णे

ममाभिलषितमन्नं देहि स्वाहा ।
एति पित्रोपदिष्टोऽस्मि तदादिनियमः स्थितः ।
कृतवान्स्वाश्रमाचारो मन्त्रानुष्ठानमन्वडम् ॥ ८ ॥
अवे गते बहुदिने प्रादुरासीन्ममाग्रतः ।
अन्नपूर्णा विशालाक्षी समयमानमुष्णाम्बुजा ॥ ९ ॥
तां दृष्ट्वा दण्डवद्भूमौ नत्वा प्राञ्जलिरास्थितः ।
अहो वत्स कृतार्थोऽसि वरं वरय मा शिरम् ॥ १० ॥
अवेमुक्तो विशालाक्ष्या मयोक्तं मुनिपुङ्गव ।
आत्मतत्त्वं मनसि मे प्रादुर्भवतु पार्वति ॥ ११ ॥
तथैवास्थिति मामुक्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ।
तदा मे मतिरुत्पन्ना जगद्वैश्विच्यदर्शनात् ॥ १२ ॥
भ्रमः पञ्चविधो भाति तदेवेह समुच्यते ।
शुभेश्वरौ भिन्नरूपाविति प्राथमिको भ्रमः ॥ १२ ॥
आत्मनिष्ठं कर्तृगुणं वास्तवं वा द्वितीयकः ।
शरीरत्रयसंयुक्तशुभः सङ्गी तृतीयकः ॥ १३ ॥
जगत्कारणरूपस्य विकारित्वं यतुर्थकः ।
कारणाद्भिन्नजगतः सत्यत्वं पञ्चमो भ्रमः ।
पञ्चभ्रमनिवृत्तिश्च तदा स्फुरति येतसि ॥ १५ ॥
भिम्बप्रतिभिम्बदर्शनेन भेदभ्रमो निवृत्तः ।
स्फुटिकलोहितदर्शनेन पारमार्थिककर्तृत्वभ्रमो निवृत्तः ।
घटमहाकाशदर्शनेन सङ्गीतिभ्रमो निवृत्तः ।
रज्जुसर्पदर्शनेन कारणाद्भिन्नजगतः सत्यत्वभ्रमो निवृत्तः ।
कनकरुच्यकदर्शनेन विकारित्वभ्रमो निवृत्तः ।
तदाप्रभृति मस्थितं भ्रमकारमभूत्स्वयम् ।
निदाघ त्वमपीत्थं हि तत्त्वज्ञानमवाप्नुहि ॥ १६ ॥
निदाघः प्रगतो भूत्वा ऋषुं पप्रच्छ सादरम् ।
ब्रूहि मे श्रद्धधानाय भ्रमविद्यामनुत्तमाम् ॥ १७ ॥
तथेत्याह ऋषुः प्रीतस्तत्त्वज्ञां वदामि ते ।
महाकर्ता महाभोक्ता महात्यागी भवानघ ।

स्वस्वर्गपानुसन्धानमेवं कृत्वा सुप्ती भव ॥ १८ ॥

नित्योदितं विमलमाद्यमनतर्गुणं

ब्रह्मास्मि नेतरकलाकलनं छि किञ्चित् ।

छत्येव भावय निरञ्जनतामुपेतो

निर्वाणमेछि सकलामलशान्तवृत्तिः ॥ १९ ॥

यद्विदं दृश्यते किञ्चित्तन्नास्तीति भावय ।

यथा गन्धर्वनगरं यथा वारि मरुस्थले ॥ २० ॥

यत्तु नो दृश्यते किञ्चिद्यन्तु किञ्चिदिव स्थितम् ।

मनःषष्ठेन्द्रियातीतं तन्मयो भव वै मुने ॥ २१ ॥

अविनाशि विद्याकाशं सर्वात्मकमभ्रिउतम् ।

नीरन्ध्रं भूरिवाशेषं तदस्मीति विभावय ॥ २२ ॥

यदा संक्षीयते चित्तमभावात्यन्तभावनात् ।

चित्सामान्यस्वर्गपथ्य सत्तासामान्यता तदा ॥ २३ ॥

नूनं यैत्यांशरक्षिता विद्येदात्मनि वीयते ।

असद्रूपवदत्यच्छा सत्तासामान्यता तदा ॥ २४ ॥

दृष्टिरेषा छि परमा सदेहादेऽयोः समा ।

मुक्तयोः संभवत्येव तुर्यातीतपदाभिधा ॥ २५ ॥

व्युत्थितस्य भवत्येषा समाधिस्थस्य यानघ ।

ज्ञस्य डेवलमज्ञस्य न भवत्येव बोधजा ।

अनानन्दसमानन्दमुग्धमुग्धमुपधुतिः ॥ २६ ॥

शिरकालपरिक्षीणामननाद्विपरिभ्रमः ।

पदमासाद्यते पुण्यं प्रज्ञयैवैकया तथा ॥ २७ ॥

छमं गुणसमाहारमनात्मत्वेन पश्यतः ।

अन्तःशीतलया यासौ समाधिरिति कथ्यते ॥ २८ ॥

अवासनं स्थिरं प्रोक्तं मनोध्यानं तदेव य ।

तदेव डेवलीभानं शान्ततैव य तत्सदा ॥ २९ ॥

तनुवासनमत्युच्चैः पदायोद्यतमुच्यते ।

अवासगं मनोडकर्तृपदं तस्मादवाप्यते ॥ ३० ॥

धनवासनमेतत्तु येतःकर्तृत्वभावनाम् ।
 सर्वदुःखप्रदं तस्माद्वासनां तनुतां नयेत् ॥ ३१ ॥
 येतसा सम्प्रित्यज्य सर्वभावात्मभावनाम् ।
 सर्वमाकाशतामेति नित्यमन्तर्भुजस्थितेः ॥ ३२ ॥
 यथा विपणगा लोका विडरन्तोऽप्यसत्समाः ।
 असंभन्धात्तथा ज्ञस्य ग्रामोऽपि विपिनोपमः ॥ ३३ ॥
 अन्तर्भुजतया नित्यं सुप्तो भुङ्क्ते प्रजन्पठन् ।
 पुरं जनपदं ग्राममरणमिव पश्यति ॥ ३४ ॥
 अन्तःशीतलतायां तु लब्धायां शीतलं जगत् ।
 अन्तस्तृष्णोपतप्तानां द्रावदाहमयं जगत् ॥ ३५ ॥
 भवत्यभिलजन्तूनां यदन्तस्तद्गच्छिः स्थितम् ॥ ३६ ॥
 यस्त्वात्मरतिरेवान्तः कुर्वन्मोन्द्रियैः क्रियाः ।
 न वशो उर्ध्वशोकाभ्यां स समाहित उच्यते ॥ ३७ ॥
 आत्मवत्सर्वभूतानि परद्रव्याणि लोचयत् ।
 स्वभावादेव न भयाद्यः पश्यति स पश्यति ॥ ३८ ॥
 अथैव मृतिरायातु कल्पान्तनिययेन वा ।
 नासौ कलङ्कमाप्नोति डेम पङ्कगतं यथा ॥ ३९ ॥
 कोऽहं कथमिदं किं वा कथं मरणजन्मनी ।
 विचारयान्तरे वेत्थं मत्तत्कलमेध्यसि ॥ ४० ॥
 विद्यारण्य परिज्ञातस्वभावस्य सतस्तव ।
 मनः स्वरूपमुत्सृज्य शममेध्यति विज्वरम् ॥ ४१ ॥
 विज्वरत्वं गतं येतस्तव संसारवृत्तिषु ।
 न निमज्जति तद्ब्रह्म-गोष्पदेऽपि निमज्जति ।
 कार्ये गोष्पदतोयेऽपि विशीर्णो भशको यथा ॥ ४२ ॥
 कृपणं तु मनो ब्रह्म-गोष्पदेऽपि निमज्जति ।
 कार्ये गोष्पदतोयेऽपि विशीर्णो भशको यथा ॥ ४३ ॥
 यावद्भावन्मुनिश्रेष्ठ स्वयं संतज्यतेऽपिलम् ।
 तावत्तावत्परालोकः परमात्मैव शिष्यते ॥ ४४ ॥

यावत्सर्वं न संत्यक्तं तावदात्मा न लभ्यते ।
 सर्ववस्तुपरित्यागे शेष आत्मेति कथ्यते ॥ ४५ ॥
 आत्मावलोकनार्थं तु तस्मात्सर्वं परित्यजेत् ।
 सर्वं संत्यज्य दूरेण यच्छिष्टं तन्मयो भव ॥ ४६ ॥
 सर्वं किञ्चिद्विदं दृश्यं दृश्यते यज्जगद्गतम् ।
 त्रिभिष्वन्दांशमात्रं तन्नान्यत्किञ्चन शाश्वतम् ॥ ४७ ॥
 समाहिता नित्यतृप्ता यथाभूतार्थदर्शिनी ।
 ब्रह्म-समाधिशाब्देन परा प्रज्ञोच्यते ऋषेः ॥ ४८ ॥
 अक्षुब्धा निरुदंकारा द्रन्द्रेष्वननुपातिनी ।
 प्रोक्ता समाधिशाब्देन मेरोः स्थिरतरा स्थितिः ॥ ४९ ॥
 निश्चिता विगताभीष्टा डेयोपदेयवर्जिता ।
 ब्रह्म-समाधिशाब्देन परिपूर्णा मनोगतिः ॥ ५० ॥
 केवलं चित्रकाशांशकल्पिता स्थिरतां गता ।
 तुर्या सा प्राप्यते दृष्टिर्मंडदृभिर्वेदवित्तमैः ॥ ५१ ॥
 अदृशगतसादृश्या सुषुप्तस्योपलक्ष्यते ।
 मनोदंकारविलये सर्वभावान्तरस्थिता ॥ ५२ ॥
 समुदेति परानन्दा या तनुः पारमेश्वरी ।
 मनसैव मनश्छित्त्वा सा स्वयं लभ्यते गतिः ॥ ५३ ॥
 तदनु विषयवासनाविनाश-
 स्तदनु शुभः परमः स्फुटप्रकाशः ।
 तदनु य समतावशात्स्वप्ने
 परिणामनं मंडतामश्नित्यरूपम् ॥ ५४ ॥
 अभिलमिदमनन्तमनन्तमात्मतत्त्वं
 दृढपरिणामिनि येतसि स्थितोऽन्तः ।
 बहिरुपशमिते यरायरात्मा
 स्वयमनुभूयत अवे देवदेवः ॥ ५५ ॥
 असक्तं निर्मलं चित्तं युक्तं संसार्यविस्फुटम् ।
 सक्तं तु दीर्घतपसा मुक्तमप्यतिबद्धवत् ॥ ५६ ॥

अन्तःसंस्कृतिर्मुक्तो ज्वो मधुरवृत्तिमान् ।
 भुङ्क्तेः कुर्वन्नकुर्वन्वा कर्ता भोक्ता न हि क्वचित् ॥ ५७ ॥
 इति प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥
 निदाघ उवाच ॥
 सङ्गः कीदृश इत्युक्तः कश्च बन्धाय देहिनाम् ।
 कश्च मोक्षाय कथितः कथं त्वेष चिकित्स्यते ॥ १ ॥
 देहदेहिनिभाजैकपरित्यागेन भावना ।
 देहमात्रे हि विश्वासः सङ्गो बन्धाय कथ्यते ॥ २ ॥
 सर्वमात्मेदमत्राहं किं वाञ्छामि त्यजामि किम् ।
 इत्यसङ्गस्थितिं विद्धि ज्वन्मुक्ततनुस्थिताम् ॥ ३ ॥
 नाहमस्मि न चान्योस्ति न यायं न य नेतरः ।
 सोऽसङ्ग इति सम्प्रोक्तो ब्रह्मास्मीत्येव सर्वदा ॥ ४ ॥
 नाभिनन्दति नैष्कर्म्यं न कर्मस्वनुषज्जते ।
 सुसमो यः परित्यागी सोऽसंस्कृत इति स्मृतः ॥ ५ ॥
 सर्वकर्मकृलादीनां मनसैव न कर्मणाम् ।
 निपुणो यः परित्यागी सोऽसंस्कृत इति स्मृतः ॥ ६ ॥
 असंकल्पेन सकलाश्चेष्टा नाना विजृम्भिताः ।
 चिकित्सिता भवन्तीह श्रेयः सम्पाद्यन्ति हि ॥ ७ ॥
 न सक्रमिह येष्टासु न चिन्तासु न वस्तुषु ।
 न गमागमयेष्टासु न कालकलनासु च ॥ ८ ॥
 केवलं चिति विश्रम्य किञ्चिच्चैत्यावलंब्यपि ।
 सर्वत्र नीरसमिह तिष्ठत्यात्मरसं मनः ॥ ९ ॥
 व्यवहारमिदं सर्वं मा करोतु करोतु वा ।
 अकुर्वन्वापि कुर्वन्वा ज्वः स्वात्मरतिङ्गिः ॥ १० ॥
 अथवा तमपि त्यक्त्वा चैत्यांशं शान्तचिद्धनः ।
 ज्वस्तिष्ठति संशान्तो ज्वलन्मणिरिवात्मनि ॥ ११ ॥
 चित्ते चैत्यदशादीने या स्थितिः क्षीणयेतसाम् ।

સોચ્યતે શાન્તકલના જાગ્રત્યેવ સુષુમતા ॥ ૧૨ ॥

એષા નિદાઘ સૌષુમસ્થિતિરભ્યાસયોગતઃ ।

પ્રૌઢા સતી તુરીયેતિ કથિતા તત્ત્વકોવિદૈઃ ॥ ૧૩ ॥

અસ્થ્યાં તુરીયાવસ્થાયાં સ્થિતિં પ્રાપ્યાવિનાશિનીમ્ ।

આનન્દૈકાન્તશીલત્વાદનાનન્દપદં ગતઃ ॥ ૧૪ ॥

અનાનન્દમહાનન્દકાલાતીતસ્તતોઽપિ હિ ।

મુક્ત ઇત્યુચ્યતે યોગી તુર્યાતીતપદં ગતઃ ॥ ૧૫ ॥

પરિગલિતસમસ્તજન્મપાશઃ

સકલવિલીનતમોમયાભિમાનઃ ।

પરમરસમર્યાં પરાત્મસત્તાં

જલગતસૈન્ધવખાણ્ડવન્મહાત્મા ॥ ૧૬ ॥

જડાજડદૃશોર્મધ્યે યત્તત્ત્વં પારમાર્થિકમ્ ।

અનુભૂતિમયં તસ્માત્સારં બ્રહ્મેતિ કથ્યતે ॥ ૧૭ ॥

દૃશ્યસંવલિતો બન્ધસ્તન્મુક્તૌ મુક્તિરુચ્યતે ।

દ્રવ્યદર્શનસંબન્ધે યાનુભૂતિરનામયા ॥ ૧૮ ॥

તામવષ્ટભ્ય તિષ્ઠ ત્વં સૌષુમ્ની ભજતે સ્થિતિમ્ ।

સૈવ તુર્યત્વમાપ્નોતિ તસ્થ્યાં દૃષ્ટિં સ્થિરાં કુરુ ॥ ૧૯ ॥

આત્મા સ્થૂલો ન ચૈવાણુર્ન પ્રત્યક્ષો ન ચેતરઃ ।

ન ચેતનો ન ચ જડો ન ચૈવાસન્ન સન્મયઃ ॥ ૨૦ ॥

નાહં નાન્યો ન ચૈવૈકો ન ચાનેકોઽદ્રયોઽવ્યયઃ ।

યદીદં દૃશ્યતાં પ્રાપ્તં મનઃ સર્વેન્દ્રિયાસ્પદમ્ ॥ ૨૧ ॥

દૃશ્યદર્શનસંબન્ધે યત્સુખં પારમાર્થિકમ્ ।

તદતીતં પદં યસ્માત્તન્ન કિંચિદિવૈવ તત્ ॥ ૨૨ ॥

ન મોક્ષો નભસઃ પૃષ્ઠે ન પાતાલે ન ભૂતલે ।

સર્વાશાસંક્ષયે ચેતઃક્ષયો મોક્ષ ઇતીષ્યતે ॥ ૨૩ ॥

મોક્ષો મેઽસ્તિતિ ચિન્તાન્તર્જાતા ચેદુત્થિતં મનઃ ।

મનનોત્યે મનસ્થૈષ બન્ધઃ સાંસારિકો દૃઢઃ ॥ ૨૪ ॥

આત્મન્યતીતે સર્વસ્માત્સર્વરૂપેઽથ વા તતે ।

को बन्धः कश्च वा मोक्षो निर्मूलं मननं कुरु ॥ २५ ॥

अध्यात्मरतिराशान्तः पूर्णपावनमानसः ।

प्रामानुत्तमविश्रान्तिर्न किञ्चिद्विड वाञ्छति ॥ २६ ॥

सर्वाधिष्ठानसन्मात्रे निर्विकल्पे विद्यात्मनि ।

यो ज्ञवति गतस्नेहः स ज्ञवन्मुक्त उच्यते ॥ २७ ॥

नापेक्षते भविष्यच्च वर्तमाने न तिष्ठति ।

न संस्मरत्यतीतं च सर्वमेव करोति च ॥ २८ ॥

अनुबन्धपरे जन्तावसंसर्गमनाः सदा ।

भक्ते भक्तसमायरः शठे शठ एव स्थितः ॥ २९ ॥

बालो बालेषु वृद्धेषु वृद्धो धीरेषु धैर्यवान् ।

युवा यौवनवृत्तेषु दुःषितेषु सुदुःखधीः ॥ ३० ॥

धीरधीरुदितानन्दः पेशलः पुण्यकीर्तनः ।

प्राज्ञः प्रसन्नमधुरो दैन्यादपगताशयः ॥ ३१ ॥

अभ्यासेन परिस्पन्दे प्राणानां क्षयमागते ।

मनः प्रशममायाति निर्वाणमवशिष्यते ॥ ३२ ॥

यतो वाचो निवर्तन्ते विकल्पकलनान्विताः ।

विकल्पसंक्षयाज्जन्तोः पदं तदवशिष्यते ॥ ३३ ॥

अनाद्यन्तावभासात्मा परमात्मैव विद्यते ।

इत्येतन्निश्चयं स्फारं सम्यग्ज्ञानं विदुर्बुधाः ॥ ३४ ॥

यथाभूतार्थदर्शित्वमेतावद्भुवनत्रये ।

यदात्मैव जगत्सर्वमिति निश्चित्य पूर्णता ॥ ३५ ॥

सर्वमात्मैव कौ दृष्टौ भावाभावौ क्व वा स्थितौ ।

क्व बन्धमोक्षकलने ब्रह्मैवेदं विजृम्भते ॥ ३६ ॥

सर्वमेकं परं व्योम को मोक्षः कस्य बन्धता ।

ब्रह्मेदं बृंहिताकारं बृहद्ब्रह्मवस्थितम् ॥ ३७ ॥

दूरादस्तमितद्वित्वं भवात्मैव त्वमात्मना ।

सम्यगालोकिते रूपे काष्ठपाषाणवाससाम् ॥ ३८ ॥

मनागपि न भेदोऽस्ति क्वासि संकल्पनोन्मुषः ।
आदावन्ते य संशान्तस्वऽपमविनाशि यत् ॥ ३९ ॥

वस्तूनामात्मनश्चैतत्तन्मयो भव सर्वदा ।
द्वैताद्वैतसमुद्भेदैर्जराभरणविभ्रमैः ॥ ४० ॥

स्फुरत्यात्मभिरात्मैव चित्तरब्धीव वीचिभिः ।
आपत्करञ्जपरशुं पराया निर्वृतेः पदम् ॥ ४१ ॥

शुद्धमात्मानमालिङ्ग्य नित्यमन्तस्थया धिया ।
यः स्थितस्तं क आत्मेऽहं भोगो बाधयितुं क्षमः ॥ ४२ ॥

कृतस्फुरविचारस्य मनोभोगाद्योऽरथः ।
मनागपि न भिन्दन्ति शैलं मन्दानिला एव ॥ ४३ ॥

नानात्वमस्ति कलनासु न वस्तुतोऽन्त-
र्नानाविधासु सरसीव जलादिवान्यत् ।
एत्येकनिश्चयमयः पुरुषो विमुक्त
एत्युच्यते समवलोकितसम्यगर्थः ॥ ४४ ॥

एति द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

विदेऽमुक्तेः किं त्रुपं तद्गान्डी वा मडामुनिः ।
कं योगं समुपस्थाय प्रामवान्परमं पदम् ॥ १ ॥

सुमेरोर्वसुधापीठे माण्डव्यो नाम वै मुनिः ।
कौण्डिन्यात्तत्त्वमास्थाय ज्वन्मुक्तो भवत्यसौ ॥ २ ॥

ज्वन्मुक्तिदशां प्राप्य कदाचिद्ब्रह्मवित्तमः ।
सर्वेन्द्रियाणि संलर्तुं मनश्चक्रे मडामुनिः ॥ ३ ॥

ब्रह्मपद्मासनस्तिष्ठन्नर्धोन्मीलितलोचनः ।
बाह्यानाभ्यान्तरांश्चैव स्पर्शान्चरिडरञ्जनैः ॥ ४ ॥

ततः स्वमनसः स्थैर्यं मनसा विगतैनसा ।
अहो नु यञ्चलमिदं प्रत्यालुतमपि स्फुटम् ॥ ५ ॥

पटाद्धटमुपायाति घटाच्छकटमुत्कटम् ।
चित्तमर्थेषु यरति पादपेष्विव मर्कटः ॥ ६ ॥

पञ्च द्वाराणि मनसा यक्षुरादीन्यमून्यलम् ।

बुद्धीन्द्रियाभिधानानि तान्येवालोकाभ्युदम् ॥ ७ ॥

उन्तेन्द्रियगणा यूयं त्यजताकुलतां शनैः ।

विद्यात्मा भगवान्सर्वसाक्षित्वेन स्थितोऽभ्युदम् ॥ ८ ॥

तेनात्मना बहुज्ञेन निर्ज्ञाताश्चक्षुरादयः ।

परिनिर्वामि शान्तोऽस्मि दिष्ट्यास्मि विगतज्वरः ॥ ९ ॥

स्वात्मन्येवावतिष्ठेऽहं तुर्यरूपपदेऽनिशम् ।

अन्तरेव शशाभास्य क्रमेण प्राणसन्ततिः ॥ १० ॥

ज्वालाज्वलपरिस्फन्दो दग्धेन्धन एवानलः ।

तदितोऽस्तं गत एव ज्वस्तं गत एवोदितः ॥ ११ ॥

समः समरसाभासस्तिष्ठामि स्वस्थतां गतः ।

प्रबुद्धोऽपि सुषुप्तिस्थः सुषुप्तिस्थः प्रबुद्धवान् ॥ १२ ॥

तुर्यमालम्ब्य कायान्तस्तिष्ठामि स्तम्भितस्थितिः ।

सबाह्यात्प्यन्तरान्भावास्थूलान्सूक्ष्मतरानपि ॥ १३ ॥

त्रैलोक्यसंभवांस्त्यज्वा संकल्पैकविनिर्मितान् ।

सह प्राणवपर्यन्तदीर्घनिःस्वनतन्तुना ॥ १४ ॥

जडाविन्द्रियतन्मात्रज्वलं भग एवानलः ।

ततोऽद्गुसंविदं स्वस्थां प्रतिभासमुपागताम् ॥ १५ ॥

सद्योजातशिशुज्ञानं प्राप्तवान्मुनिपुद्गवः ।

जडौ चित्तं चैत्यदशां स्पन्दशक्तिमिवानिलः ॥ १६ ॥

चित्सामान्यमथासाधे सत्तामात्रात्मकं ततः ।

सुषुप्तपदमालम्ब्य तस्थौ गिरिरिवायलः ॥ १७ ॥

सुषुप्तस्थैर्यमासाधे तुर्यरूपमुपाययौ ।

निरानन्दोऽपि सानन्दः सख्यासख्य बभूव सः ॥ १८ ॥

ततस्तु संभ्रूवासौ यद्भिराम्यगोचरः ।

यश्छून्यवादिनां शून्यं ब्रह्म ब्रह्मविदां य यत् ॥ १९ ॥

विज्ञानमात्रं विज्ञानविदां यदमलात्मकम् ।

पुरुषः सांप्यदृष्टीनामीश्वरो योगवादिनाम् ॥ २० ॥

शिवः शैवागमस्थानां कालः कालैकवादिनाम् ।
यत्सर्वशास्त्रसिद्धान्तं यत्सर्वलुट्टयानुगम् ॥ २१ ॥

यत्सर्वं सर्वगं वस्तु यत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ।
यदनुक्तमनिष्पन्दं दीपकं तेजसामपि ॥ २२ ॥

स्वानुभूतैकमानं य यत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ।
यद्रेकं याप्यनेकं य साञ्जनं य निरञ्जनम् ।
यत्सर्वं याप्यसर्वं य यत्तत्त्वं तदसु स्थितः ॥ २३ ॥

अजममरमनाद्यमाद्यमेकं

पदममलं सकलं य निष्कलं य ।

स्थितं धृति स तदा नभःस्वरूपा-

दपिविमलस्थितिरीश्वरः क्षणेन ॥ २४ ॥

धृति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

शुचन्मुक्तस्य किं लक्ष्म ज्याकाशगमनादिकम् ।
तथा येन्मुनिशार्दूल तत्र नैव प्रलक्ष्यते ॥ १ ॥

अनात्मविदमुक्तोऽपि नभोविडरणादिकम् ।
द्रव्यमन्त्रक्रियाकालशक्त्याप्रोत्येव स द्विजः ॥ २ ॥

नात्मज्ञस्यैष विषय आत्मज्ञो ज्यात्ममात्रदृक् ।
आत्मनात्मनि संतुमो नाविद्यामनुधावति ॥ ३ ॥

ये ये भावाः स्थिता लोके तानविद्यामयान्विदुः ।
त्यक्ताविद्यो मलायोगी कथं तेषु निमज्जति ॥ ४ ॥

यस्तु मूढोऽल्पबुद्धिर्वा सिद्धिजालानि वाञ्छति ।
सिद्धिसाधनैर्योगैस्तानि साधयति क्मात् ॥ ५ ॥

द्रव्यमन्त्रक्रियाकालयुक्तयः साधुसिद्धिदाः ।
परमात्मपदप्राप्तौ नोपकुर्वन्ति काश्चन ॥ ६ ॥

यस्येच्छा विद्यते काचित्सा सिद्धिं साधयत्यडो ।
निरिच्छोः पश्चिपूर्णास्य नेच्छा संभवति क्वचित् ॥ ७ ॥

सर्वेच्छाजालसंज्ञान्तावात्मलाभो भवेन्मुने ।
स कथं सिद्धिजालानि नूनं वाञ्छन्त्यचित्तकः ॥ ८ ॥

अपि शीतरुचावर्के सुतीक्ष्णोऽपीन्दुमण्डले ।
 अप्यधः प्रसरत्यग्नौ ज्वलन्मुक्तो न विस्मयी ॥ ८ ॥
 अधिष्ठाने परे तत्त्वे कल्पिता रज्जुसर्पवत् ।
 कल्पिताश्चर्यजालेषु नाभ्युदेति कुतूहलम् ॥ १० ॥
 ये हि विज्ञातविज्ञेया वीतरागा मडाधियः ।
 विच्छिन्नग्रन्थयः सर्वे ते स्वतन्त्रास्तनौ स्थितः ॥ ११ ॥
 सुभ्रष्टुःपदशाधीरं साम्यान्न प्रोद्धरन्ति यम् ।
 निश्चासा षव शैलेन्द्रं चित्तं तस्य मृतं विदुः ॥ १२ ॥
 आपत्कार्पाण्यमुत्साहो मद्यो मान्द्यं मडोत्सवः ।
 यं नयन्ति न वैरुष्यं तस्य नष्टं मनो विदुः ॥ १३ ॥
 द्विविधचित्तनाशोऽस्ति सङ्गपोऽङ्गप अथ य ।
 ज्वलन्मुक्तौ सङ्गपः स्यादङ्गपो देहमुक्तिगः ॥ १४ ॥
 चित्तसत्तेह दुःभाय चित्तनाशः सुभाय य ।
 चित्तसत्तं क्षयं नीत्वा चित्तं नाशमुपानयेत् ॥ १५ ॥
 मनस्तां मूढतां विद्धि यदा नश्यति सानघ ।
 चित्तनाशाभिधानं हि तत्स्वङ्गपमितीरितम् ॥ १६ ॥
 मैत्र्यादिभिर्गुणैर्युक्तं भवत्युत्तमवासनम् ।
 भूयो जन्मविनिर्मुक्तं ज्वलन्मुक्तस्य तन्मनः ॥ १७ ॥
 सङ्गपोऽसौ मनोनाशो ज्वलन्मुक्तस्य विद्यते ।
 निदाघाऽङ्गपनाशस्तु वर्तते देहमुक्तिके ॥ १८ ॥
 विदेहमुक्त अवाप्तौ विद्यते निष्कलात्मकः ।
 समग्राअगुणाधारमपि सत्त्वं प्रलीयते ॥ १९ ॥
 विदेहमुक्तौ विमले पदे परमपावने ।
 विदेहमुक्तिविषये तस्मिन्सत्त्वक्षयात्मके ॥ २० ॥
 चित्तनाशे विरुपाय्ये न किञ्चिद्विदुः विद्यते ।
 न गुणा नागुणास्तत्र न श्रीर्नाश्रीर्न लोकता ॥ २१ ॥
 न थोदथो नास्तमथो न षर्षामर्षसंविदः ।
 न तेजो न तमः किञ्चिन्न सन्ध्यादिनरात्रयः ।

न सत्तापि न यासत्ता न य मध्यं छि तत्पदम् ॥ २२ ॥

ये छि पारं गता बृह्देः संसाराऽम्बरस्य य ।

तेषां तदास्थदं स्फुरं पवनानामिवाम्बरम् ॥ २३ ॥

संशान्तदुःखमज्जडात्मकमेकसुम-

मानन्दमन्थरमपेतरजस्तमो यत् ।

आकाशकोशतनवोऽतनवो मडान्त-

स्तस्मिन्पदे गलितथित्तलवा भवन्ति ॥ २४ ॥

डे निदाघ मडाप्राज्ञ निर्वसिनमना भव ।

भलाच्येतः समाधाय निर्विकल्पमना भव ॥ २५ ॥

यज्जगद्भासकं भानं नित्यं भाति स्वतः स्फुरत् ।

स एव जगतः साक्षी सर्वात्मा विमलाकृतिः ॥ २६ ॥

प्रतिष्ठा सर्वभूतानां प्रज्ञानघनलक्षणः ।

तद्विधाविषयं ब्रह्म सत्यज्ञानसुभाङ्गनम् ॥ २७ ॥

अेकं ब्रह्माहमस्मीति कृतकृत्यो भवेन्मुनिः ॥ २८ ॥

सर्वाधिष्ठानमद्भ्यं परं ब्रह्म सनातनम् ।

सन्धिदानन्दरूपं तदवात्मनसगोचरम् ॥ २९ ॥

न तत्र चन्द्रार्कवपुः प्रकाशते

न वान्ति वातः सकलाश्च देवताः ।

स एव देवः कृतभावभूतः

स्वयं विशुद्धो विरजः प्रकाशते ॥ ३० ॥

बिद्यते लृट्यग्रन्थिशिथन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्थ कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ३१ ॥

द्वौ सुपार्णौ शरीरेऽस्मिञ्शुवेशाण्यौ सऽ स्थितौ ।

तयोर्ज्वरः क्वलं भुङ्क्ते कर्मणो न महेश्वरः ॥ ३२ ॥

केवलं साक्षिरूपेण विना भोगो महेश्वरः ।

प्रकाशते स्वयं भेदः कल्पितो मायया तयोः ।

शिथ्यिदाकारतो भिन्ना न भिन्ना चित्त्वडानितः ॥ ३३ ॥

तर्कतश्च प्रमाणास्य चिदेकत्वव्यवस्थितेः ।

चिद्वेदकत्वपरिज्ञाने न शोयति न मुष्यति ॥ ३४ ॥

अधिष्ठानं समस्तस्य जगतः सत्यचिद्धनम् ।

अहमस्मीति निश्चित्य वीतशोको भवेन्मुनिः ॥ ३५ ॥

स्वशरीरे स्वयंज्योतिस्वरूपं सर्वसाक्षिणम् ।

क्षीणदोषाः प्रपश्यन्ति नेतरे माययावृताः ॥ ३६ ॥

तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः ।

नानुध्यायाद्ब्रह्मूञ्छब्दान्वाचो विग्लापनं हि तत् ॥ ३७ ॥

बालेनैव हि तिष्ठसोन्निरिर्विधे ब्रह्मवेदनम् ।

ब्रह्मविधां च बाल्यं च निर्विधे मुनिरात्मवान् ॥ ३८ ॥

अन्तर्लानसमारम्भः शुभाशुभमहाङ्कुरम् ।

संसृतिप्रततेर्बीजं शरीरं विद्धि भौतिकम् ॥ ३९ ॥

भावामावदशाकोशं दृग्परत्नसमुद्भकम् ।

बीजमस्य शरीरस्य चित्तमाशावशानुगम् ॥ ४० ॥

द्वे बीजे चित्तवृक्षस्य वृत्तिप्रततिधारिणः ।

येकं प्राणपरिस्पन्दो द्वितीयो दृढभावनः ॥ ४१ ॥

यदा प्रस्पन्दन्ते प्राणो नाडीसंस्पर्शनोद्यतः ।

तदा संवेदनमयं चित्तमाशु प्रजायते ॥ ४२ ॥

सा हि सर्वगता संवित्प्राणस्पन्देन बोध्यते ।

संवित्संरोधनं श्रेयः प्राणाद्विस्पन्दनं वरम् ॥ ४३ ॥

योगिनश्चित्तशान्त्यर्थं कुर्वन्ति प्राणरोधनम् ।

प्राणायामैस्तथा ध्यानैः प्रयोगैर्युक्तिः कल्पितैः ॥ ४४ ॥

चित्तोपशान्तिः क्लृप्तं परमं विद्धि कारणम् ।

सुषुप्तं संविदः स्वास्थ्यं प्राणसंरोधनं विदुः ॥ ४५ ॥

दृढभावनया त्यक्तपूर्वापरविचारणम् ।

यदादानं पदार्थस्य वासना सा प्रकीर्तिता ॥ ४६ ॥

यदा न भाव्यते किञ्चिद्देवोपादेयरूपि यत् ।

स्थीयते सकलं त्यक्त्वा तदा चित्तं न जायते ॥ ४७ ॥

अवासनत्वात्सततं यदा न मनुते मनः ।
 अमनस्ता तदोद्वेति परमोपशमप्रदा ॥ ४८ ॥
 यदा न भाव्यते भावः क्वचिज्जगति वस्तुनि ।
 तदा हृदम्भरे शून्ये कथं चित्तं प्रजायते ॥ ४९ ॥
 यदभावनमास्थाय यदभावस्य भावनम् ।
 यद्यथा वस्तुदर्शित्वं तदचित्तत्वमुच्यते ॥ ५० ॥
 सर्वमन्तः परित्यज्य शीतलाशयवर्ति यत् ।
 वृत्तिस्थमपि तच्चित्तमसद्रूपमुदाहृतम् ॥ ५१ ॥
 भ्रष्टबीजोपमा येषां पुनर्जननवर्जिता ।
 वासनारसनाडीनां श्रवन्मुक्ता हि ते स्मृताः ॥ ५२ ॥
 सत्त्वद्रूपपरिप्राप्तयित्तास्ते ज्ञानपारगाः ।
 अयित्ता इति कथ्यन्ते दैहान्ते व्योमरूपिणः ॥ ५३ ॥
 संवेद्यसम्परित्यागात्प्राणस्यन्दनवासने ।
 समूलं नश्यतः क्षिप्रं मूलच्छेदादिव द्रुमः ॥ ५४ ॥
 पूर्वदृष्टमदृष्टं वा यदस्याः प्रतिभासते ।
 संविदस्तत्प्रयत्नेन मार्जनीयं विजानता ॥ ५५ ॥
 तदमार्जनमात्रं हि मलासंसारतां गतम् ।
 तत्प्रमार्जनमात्रं तु भोक्ष्ये इत्यभिधीयते ॥ ५६ ॥
 अजडो गलितानन्दस्त्यक्तसंवेदनो भव ॥ ५७ ॥
 संविद्भस्तुदृशालम्बः सा यस्येह न विद्यते ।
 सोऽसंविदजडः प्रोक्तः कुर्वन्कार्यशतान्यपि ॥ ५८ ॥
 संवेद्येन हृदाकाशे मनागपि न लिप्यते ।
 यस्यासावजडा संविज्जवन्मुक्तः स कथ्यते ॥ ५९ ॥
 यदा न भाव्यते किञ्चिन्निर्वासनतयात्मनि ।
 बालमूकादिविज्ञानमिव य स्थीयते स्थिरम् ॥ ६० ॥
 तदा जाड्यविनिर्मुक्तमसंवेदनमाततम् ।
 आश्रितं भवति प्राज्ञो यस्माद्भूयो न लिप्यते ॥ ६१ ॥

समस्ता वासनास्त्यज्वा निर्विकल्पसमाधितः ।
तन्मयत्वाधनाधन्ते तदप्यन्तर्विलीयते ॥ ६२ ॥
तिष्ठन्गच्छन्स्पृशञ्छिन्नपि तल्लेपवर्जितः ।
अजडो गलितानन्दस्त्यक्तसंवेदनः सुधी ॥ ६३ ॥
येतां दृष्टिमवष्टभ्य कष्टयेष्टायुतोऽपि सन् ।
तरेद्दुःखाम्बुधेः पारमपारगुणसागरः ॥ ६४ ॥
विशेषं सम्परित्यज्य सन्मात्रं यदलेपकम् ।
ऐक्यरूपं मछारूपं सत्तायास्तत्पदं विदुः ॥ ६५ ॥
कालसत्ता कलासत्ता वस्तुसत्तेयमित्यपि ।
विभागकलनां त्यज्वा सन्मात्रैकपरो भव ॥ ६६ ॥
सत्तासामान्यमेवैकं भावयन्नेव लं विभुः ।
परिपूर्णाः परानन्दि तिष्ठापूरितदिग्भरः ॥ ६७ ॥
सत्तासामान्यपर्यन्ते यत्तल्लनयोञ्जितम् ।
पदमाधमनाधन्तं तस्य बीजं न विधते ॥ ६८ ॥
तत्र संलीयते संविन्निर्विकल्पं य तिष्ठति ।
भूयो न वर्तते दुःखे तत्र लब्धपदः पुमान् ॥ ६९ ॥
तद्धेतुः सर्वभूतानां तस्य हेतुर्न विधते ।
स सारः सर्वसाराणां तस्मात्सारो न विधते ॥ ७० ॥
तस्मिंश्चिदर्पणे स्फारे समस्ता वस्तुदृष्टयः ।
धमास्ताः प्रतिभिम्बन्ति सरसीव तटद्रुमाः ॥ ७१ ॥
तदमलमरञ्जं तदात्मतत्त्वं
तदवगतावुपशान्तिमेति येतः ।
अवगतविगतैकतत्त्ववृषो
भवत्स्यमुक्तपदोऽसि सम्यगेव ॥ ७२ ॥
येतेषां दृग्भोजानां प्रोक्तं यद्यन्मयोत्तरम् ।
तस्य तस्य प्रयोगेण शीघ्रं तत्राप्यते पदम् ॥ ७३ ॥
सत्तासामान्यकोटिस्थे द्वागित्येव पदे यद्वि ।
पौरुषेण प्रयत्नेन जलात्संत्यज्य वासनाम् ॥ ७४ ॥

स्थितिं भद्रासि तत्त्वज्ञ क्षणमप्यक्षयात्मिकाम् ।
 क्षणोऽस्मिन्नेव तत्साधु पदमासाद्यस्यलम् ॥ ७५ ॥
 सत्तासामान्यरूपे वा करोषि स्थितिमादरात् ।
 तत्किञ्चिदधिडेनेलु यत्नेनाप्नोषि तत्पदम् ॥ ७६ ॥
 संवित्तत्त्वे कृतध्यानो निदाघ यदि तिष्ठसि ।
 तद्यत्नेनाधिडेनोऽर्थैरासाद्यसि तत्पदम् ॥ ७७ ॥
 वासनासम्परित्यागे यदि यत्नं करोषि भोः ।
 यावद्विहीनं न मनो न तावद्वासनाक्षयः ॥ ७८ ॥
 न क्षीणा वासना यावच्छित्तं तावन्न शाम्यति ।
 यावन्न तत्त्वविज्ञानं तावच्छित्तशमः कुतः ॥ ७९ ॥
 यावन्न चित्तोपशमो न तावत्तत्त्ववेदनम् ।
 यावन्न वासनानाशस्तावत्तत्त्वागमः कुतः ।
 यावन्न तत्त्वसम्प्राप्तिर्न तावद्वासनक्षयः ॥ ८० ॥
 तत्त्वज्ञानं मनोनाशो वासनाक्षय एव य ।
 मिथः कारुण्यतां गत्वा दुःसाधानि स्थितान्यतः ॥ ८१ ॥
 भोगेच्छां दूरतस्त्यज्त्वा त्रयमेतत्समाचर ॥ ८२ ॥
 वासनाक्षयविज्ञानमनोनाशा मलाभते ।
 समकालं चिराभ्यस्ता भवन्ति क्लृप्ता मताः ॥ ८३ ॥
 त्रिभिरेभिः समभ्यस्तैर्दृष्टयत्रययो दृढाः ।
 निःशेषमेव न्युत्थन्ति बिसच्छेदाद्गुणा एव ॥ ८४ ॥
 वासनासम्परित्यागसमं प्राणनिरोधनम् ।
 विदुस्तत्त्वविदस्तस्मात्तद्यथेवं समाहरेत् ॥ ८५ ॥
 वासनासम्परित्यागाश्चित्तं गच्छत्यचित्तताम् ।
 प्राणस्पन्दनिरोधाच्च यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ८६ ॥
 प्राणायामदृढाध्यासैर्युक्त्या य गुरुदत्तया ।
 आसनाशनयोगेन प्राणस्पन्दो निरुध्यते ॥ ८७ ॥
 निःसङ्गव्यवहारत्वाद्भवभावनवर्जनात् ।
 शरीरनाशदर्शित्वाद्वासना न प्रवर्तते ॥ ८८ ॥

यः प्राणोपवनस्पन्दश्चित्तस्पन्दः स अथेव हि ।

प्राणस्पन्दजये यतः कर्तव्यो धीमतोऽथैकैः ॥ ८९ ॥

न शङ्कते मनो जेतुं विना युक्तिमनिन्दिताम् ।

शुद्धां संविद्यमाश्रित्यवीतरागः स्थिरो भव ॥ ९० ॥

संविद्यवर्जितमनुत्तममाद्यमेकं

संविद्यत्पदं विकलनं कलयन्महात्मन् ।

दृष्ट्वैव तिष्ठ कलनारहितः क्रियां तु

कुर्वन्नकर्तृपदमेत्य शमोदितश्रीः ॥ ९१ ॥

मनागपि विद्यारेण येतसः स्वस्थ निग्राहः ।

पुरुषेण इतो येन तेनामं जन्मनः क्लमम् ॥ ९२ ॥

एति यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

गच्छतस्तिष्ठतो वापि जाग्रतः स्वपतोऽपि वा ।

न विचारपरं येतो यस्यासौ मृत उच्यते ॥ १ ॥

सम्यग्ज्ञानसमालोकः पुमाऽज्ञेयसमः स्वयम् ।

न भिभेति न यादते वैवश्यं न य दीनताम् ॥ २ ॥

अपवित्रमपथ्यं य विषसंसर्गदूषितम् ।

भुक्तां जरयति ज्ञानी क्लिन्नं नष्टं य मृष्टवत् ॥ ३ ॥

सञ्जगत्यागं विदुर्माक्षं सङ्गत्यागाद्यजन्मता ।

सङ्गं त्यज त्वं भावानां श्रुवन्भुक्तो भवानद्य ॥ ४ ॥

भावाभावे पदार्थानां लषामर्षविकारदा ।

मलिना वासना यैषा साऽसङ्ग एति कथ्यते ॥ ५ ॥

श्रुवन्भुक्तशरीराणामपुनर्जन्मकारिणी ।

भुक्ता लषविषादाभ्यां शुद्धा भवति वासना ॥ ६ ॥

दुःषैर्न ग्लानिमायासि लृष्टि लृष्यसि नो सुषैः ।

आशावैवश्यमुत्सृज्य निदाघाऽसङ्गतां प्रज ॥ ७ ॥

द्विक्कालाद्यनवस्थिन्नमदृष्टोभयकोटिकम् ।

शिन्मात्रमक्षयं शान्तमेकं ब्रह्मास्मि नेतरत् ॥ ८ ॥

४ति मत्वाडमित्यन्तर्मुक्तामुक्तवपुः पुमान् ।
 अेकऽरुपः प्रशान्तात्मा मौनी स्वात्मसुभो भव ॥ ८ ॥
 नास्ति चित्तं न याविधा न मनो न य शुवकः ।
 अ्रह्मैवैकमनाधन्तमब्धिवत्प्रविशृम्भते ॥ १० ॥
 देडे यावदडंभावो दृश्येडस्मिन्वावदात्मता ।
 यावन्ममेदमित्यास्था तावस्थित्तादिविभ्रमः ॥ ११ ॥
 अन्तर्भुभतया सर्वं चिद्धहौ त्रिजगत्तुलाम् ।
 शुब्न्तोऽन्तर्निवर्तन्ते मुने चित्तादिविभ्रमाः ॥ १२ ॥
 सिधात्मास्मि निरंशोऽस्मि परापरविवर्जितः ।
 रुपं स्मरन्निजं स्फुरं मा स्मृत्या संमितो भव ॥ १३ ॥
 अध्यात्मशास्त्रमन्त्रेण तृषणाविषविषूचिका ।
 क्षीयते भावितेनान्तः शरदा मिडिका यथा ॥ १४ ॥
 परिज्ञाय परित्यागो वासानानं य उत्तमः ।
 सत्तासामान्यरुपत्वात्तलैवल्पपदं विदुः ॥ १५ ॥
 यन्नास्ति वासना लीना तत्सुषुप्तं न सिद्धये ।
 निर्बाजा वासना यत्र तत्तुर्यं सिद्धिदं स्मृतम् ॥ १६ ॥
 वासनायास्तथा वहेरुणव्याधिमिद्विषामपि ।
 स्नेहवैरविषाण य शेषः स्वल्पोऽपि बाधते ॥ १७ ॥
 निर्दग्धवासनाभीजः सत्तासामान्यरुपवान् ।
 सदेडो वा विदेडो वा न भूयो दुःखभागभवेत् ॥ १८ ॥
 अेतावदेवाविधात्वं नेदं अ्रह्मेति निश्चयः ।
 अेष अेव क्षयस्तस्या अ्रह्मेदमिति निश्चयः ॥ १९ ॥
 अ्रह्म चिद्अ्रह्म भुवनं अ्रह्म भूतपरम्परा ।
 अ्रह्माडं अ्रह्म चिच्छत्रुर्अ्रह्म चिन्मित्रबान्धवाः ॥ २० ॥
 अ्रह्मैव सर्वमित्येव भाविते अ्रह्म वै पुमान् ।
 सर्वत्रावस्थितं शान्तं चिद्अ्रह्मेत्यनुभूयते ॥ २१ ॥
 असंस्कृताध्वगालोडे मनस्यन्यत्र संस्थिते ।
 या प्रतीतिरनागसका तस्थिद्व्रह्मास्मि सर्वगम् ॥ २२ ॥

प्रशान्तसर्वसंकल्पं विगताभिलङ्कौतुकम् ।
 विगताशेषसंरंभं विदात्मानं समाश्रय ॥ २३ ॥
 अवेवं पूर्णाधियो धीराः समा नीरागयेतसः ।
 न नन्दन्ति न निन्दन्ति श्रुवितं मरणं तथा ॥ २४ ॥
 प्राणोऽयमनिशं ब्रह्मस्यन्दशक्तिः सदागतिः ।
 सबाह्याभ्यन्तरे देहेप्राणोऽसावूर्ध्वगः स्थितः ॥ २५ ॥
 अपानोऽप्यनिशं ब्रह्मस्यन्दशक्तिः सदागतिः ।
 सबाह्याभ्यन्तरे देहे अपानोऽयमवाङ्स्थितः ॥ २६ ॥
 जाग्रतः स्वपतश्चैव प्राणायामोऽयमुत्तमः ।
 प्रवर्तते ह्यभिज्ञस्य तं तावच्छ्रेयसे शृणु ॥ २७ ॥
 द्वादशाङ्गुलपर्यन्तं बाह्यमाङ्गमतां ततः ।
 प्राणाङ्गनामा संस्पर्शो यः स पूरक उच्यते ॥ २८ ॥
 अपानश्चन्द्रमा देहमाध्याययति सुप्रत ।
 प्राणः सूर्योऽग्निरथ वा पयत्यनत्रिदं वपुः ॥ २९ ॥
 प्राणक्षयसमीपस्थमपानोऽयकोटिगम् ।
 अपानप्राणयोरैक्यं विदात्मानं समाश्रय ॥ ३० ॥
 अपानोऽस्तंगतो यत्र प्राणो नाभ्युदितः क्षणम् ।
 कलाकलङ्कुरङ्कितं तच्चित्तत्त्वं समाश्रय ॥ ३१ ॥
 नापानोऽस्तंगतो यत्र प्राणश्चास्तमुपागतः ।
 नासाग्रगमनावर्तं तच्चित्तत्त्वंमुपाश्रय ॥ ३२ ॥
 आभासमात्रमेवेदं न सनासज्जगत्त्रयम् ।
 इत्यन्यकलनात्यागं सम्यग्ज्ञानं विदुर्बुधाः ॥ ३३ ॥
 आभासमात्रकं ब्रह्मंश्चित्तदर्शकलङ्कितम् ।
 ततस्तदपि संत्यज्य निराभासो भवोत्तम ॥ ३४ ॥
 भयप्रदमकल्याणं धैर्यसर्वस्वहारिणाम् ।
 मनःपिशाचमुत्सार्य योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ३५ ॥
 सिद्ध्योमेव डिवास्तीह परापरविवर्जितम् ।

सर्वत्रासंभवश्चैत्यं यत्कल्पान्तोऽवशिष्यते ॥ ३६ ॥

वाञ्छाक्षणे तु या तुष्टिस्तत्र वाञ्छैव कारणम् ।
तुष्टिस्त्वतुष्टिपर्यन्ता तस्माद्वाञ्छां परित्यज ॥ ३७ ॥

आशा यातु निराशात्वमभावं यातु भावना ।
अमनस्त्वं मनो यातु तवासङ्गेन श्रुतः ॥ ३८ ॥

वासनारहितैरन्तरिन्द्रियैराडरन्ध्रिया ।
न विकारमवाप्नोषि भवत्क्षोभशतैरपि ॥ ३९ ॥

चित्तोन्मेषनिमेषाभ्यां संसारप्रलयोदयौ ।
वासनाप्राणसंरोधमनुन्मेषं मनः कुरु ॥ ४० ॥

प्राणोन्मेषनिमेषाभ्यां संसृतेः प्रलयोदयौ ।
तमभ्यासप्रयोगाभ्यामुन्मेषरहितं कुरु ॥ ४१ ॥

भौर्ष्योन्मेषनिमेषाभ्यां कर्मणां प्रलयोदयौ ।
तद्विहीनं कुरु भवाद्गुरुशास्त्रार्थसंगमैः ॥ ४२ ॥

असंविद्विद्वन्मात्रेण याति चित्तमचित्तताम् ।
प्राणानां वा निरोधेन तदेव परमं पदम् ॥ ४३ ॥

दृश्यदर्शनसंभन्धे यत्सुषुं पारमार्थिकम् ।
तदन्तैकान्तसंवित्त्वा ब्रह्मदृष्ट्यावलोक्य ॥ ४४ ॥

यत्र नाभ्युदितं चित्तं तद्वै सुषुप्तमकृत्रिमम् ।
क्षयातिशयनिर्मुक्तं नोदिति न य शाम्यति ॥ ४५ ॥

यस्य चित्तं न चित्ताभ्यं चित्तं चित्तत्वमेव हि ।
तदेव तुर्यावस्थायं तुर्यातीतं भवत्यतः ॥ ४६ ॥

संन्यस्तसर्वसंकल्पः समः शान्तमना मुनिः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा ज्ञानवान्भोक्षवान्भव ॥ ४७ ॥

सर्वसंकल्पसंशान्तं प्रशान्तधनवासनम् ।
न किञ्चिद्भावनाकारं यत्तद्ब्रह्म परं विदुः ॥ ४८ ॥

सम्यग्ज्ञानावरोधेन नित्यमेकसमाधिना ।
सांप्र्य श्रेवावबुद्ध्या ये ते सांप्र्या योगिनः परे ॥ ४९ ॥

प्राणानिलसंशान्तौ युक्त्या ये पदमागताः ।
 अनामयमनाधन्तं ते स्मृता योगयोगिनः ॥ ५० ॥
 उपादेयं तु सर्वेषां शातं पदमकृत्रिमम् ।
 अकार्याभ्यसनं प्राणरोधश्चेतः परिक्षयः ॥ ५१ ॥
 अेकस्मिन्नेव संसिद्धे संसिद्ध्यन्ति परस्परम् ।
 अविनाभाविनी नित्यं जन्तूनां प्राणयेतसी ॥ ५२ ॥
 आधाराधेयवञ्चैते अेकभावे विनश्यतः ।
 कुरुतः स्वविनाशेन कार्यं भोक्षाभ्यमुत्तमम् ॥ ५३ ॥
 सर्वमेतद्धिया त्यज्वा यदि तिष्ठसि निश्चलः ।
 तदाङ्कारविलये त्वमेव परमं पदम् ॥ ५४ ॥
 मडाशिटैडैवेडास्ति मडासत्तेति योज्यते ।
 निष्कलंका समा शुद्धा निरङ्काररूपिणी ॥ ५५ ॥
 सकृद्धिभाता विमला नित्योदयवती समा ।
 सा ब्रह्म परमात्मेति नामभिः परिगीयते ॥ ५६ ॥
 सैवाङ्गमिति निश्चित्य निदाघ कृतकृत्यवान् ।
 न भूतं न भविष्यथ्य चिन्तयामि कदाचन ॥ ५७ ॥
 दृष्टिमालम्ब्य तिष्ठामि वर्तमानामिडात्मना ।
 एतमद्य मया लब्धमिदं प्राप्स्यामि सुन्दरम् ॥ ५८ ॥
 न स्तौमि न य निन्दामि आत्मनोऽन्यत्र छि क्वचित् ।
 न तुष्यामि शुभप्राप्तौ न पिदाम्यशुभागमे ॥ ५९ ॥
 प्रशान्तयापलं वीतशोकमस्तसमीडितम् ।
 मनो मम भुने शान्तं तेन जुवाभ्यनामयः ॥ ६० ॥
 अयं बन्धुः परश्चायं ममायमयमन्यकः ।
 एति ब्रह्मन्न जनामि संस्पर्शं न ददाम्यङ्गम् ॥ ६१ ॥
 वासनामात्रसंत्यागाज्जराभरणवर्जितम् ।
 सवासनं मनो ज्ञानं ज्ञेयं निर्वासनं मनः ॥ ६२ ॥
 चित्ते त्यक्ते लयं याति द्वैतमेतथ्य सर्वतः ।
 शिष्यते परमं शान्तमेकमगच्छमनामयम् ॥ ६३ ॥

अनन्तमजमव्यक्तमजरं शान्तमच्युतम् ।
 अद्वितीयमनाद्यन्तं यदाधमपुलम्भनम् ॥ ६४ ॥
 अेकमाद्यन्तरहितं चिन्मात्रममलं ततम् ।
 भादप्यतितरां सूक्ष्मं तद्ब्रह्मास्मि न संशयः ॥ ६५ ॥
 टिक्कालाधनवच्छिन्नं स्वच्छं नित्योदितं ततम् ।
 सर्वार्थमयमेकार्थं चिन्मात्रममलं भव ॥ ६६ ॥
 सर्वमेकमिदं शान्तमादिमध्यान्तवर्जितम् ।
 भावाभावमजं सर्वमिति मत्वा सुधी भव ॥ ६७ ॥
 न बद्धोऽस्मि न मुक्तोऽस्मि ब्रह्मैवास्मि निरामयम् ।
 द्वैतभावविमुक्तोऽस्मि सखिदानन्दलक्षणः ।
 अेवं भावय यत्नेन श्रुवन्मुक्तो भविष्यसि ॥ ६८ ॥
 पदार्थवृन्दे देहादिधिया संत्यज्य दूरतः ।
 आशीतलान्तःकरणो नित्यमात्मपरो भव ॥ ६९ ॥
 षट् रम्यमिदं नेति बीजं ते दृग्भसंततेः ।
 तस्मिन्साभ्याग्निना दग्धे दृग्भस्थावसरः कुतः ॥ ७० ॥
 शास्त्रसज्जनसम्पर्कैः प्रज्ञामाद्यौ विवर्धयेत् ॥ ७१ ॥
 ऋतं सत्यं परं ब्रह्म सर्वसंसारभेषजम् ।
 अत्यर्थममलं नित्यमादिमध्यान्तवर्जितम् ॥ ७२ ॥
 तथा स्थूलमनाकाशमसंस्पृश्यमयाक्षुषम् ।
 न रसं न च गन्धाप्यमप्रमेयमनूपमम् ॥ ७३ ॥
 आत्मानं सखिदानन्दमनन्तं ब्रह्म सुप्रत ।
 अडमस्मीत्यभिध्यायेद्ध्येयातीतं विमुक्तये ॥ ७४ ॥
 समाधिः संविदुत्पत्तिः परशुवैकतं प्रति ।
 नित्यः सर्वगतो ह्यात्मा कूटस्थो दौषवर्जितः ॥ ७५ ॥
 अेकः सन्निधेते भ्रान्त्या मायया न स्वरूपतः ।
 तस्माद्द्वैत अेवास्ति न प्रपञ्चो न संसृतिः ॥ ७६ ॥
 यथाकाशो घटाकाशो भडाकाश इतीरितः ।

तथा भ्रान्तेर्द्विधा प्रोक्तो ज्यात्मा जिवेश्वरात्मना ॥ ७७ ॥

यदा मनसि चैतन्यं भाति सर्वत्रगं सदा ।

योगिनोऽऽव्यवधानेन तदा सम्पद्यते स्वयम् ॥ ७८ ॥

यदा सर्वाणि भूतानि स्वात्म-न्येव हि पश्यति ।

सर्वभूतेषु यात्मानं ब्रह्म सम्पद्यते सदा ॥ ७९ ॥

यदा सर्वाणि भूतानि समाधिस्थो न पश्यति ।

अेकीभूतः परेणासौ तदा भवति केवलः ॥ ८० ॥

शास्त्रसंज्ञनसम्पर्कवैराग्याभ्यासरूपिणी ।

प्रथमा भूमिकैषोक्ता मुमुक्षुत्वप्रदायिनी ॥ ८१ ॥

विचारणा द्वितीया स्यात्तृतीया साङ्गभावना ।

विलापिनी यतुर्था स्याद्भासना विलयात्मिका ॥ ८२ ॥

शुद्धसंविन्नानन्दरूपा भवति पञ्चमी ।

अर्धसुप्तप्रबुद्धाभो जिवन्मुक्तोऽत्र तिष्ठति ॥ ८३ ॥

असंवेदनरूपा च षष्ठी भवति भूमिका ।

आनन्दैकधनाकारा सुषुप्तसदृशी स्थितिः ॥ ८४ ॥

तुर्यावस्थोपशान्ता सा मुक्तिरेव हि केवला ।

समता स्वच्छता सौम्या सप्तमी भूमिका भवेत् ॥ ८५ ॥

तुर्यातीता तु यावस्था परा निर्वाणरूपिणी ।

सप्तमी सा परा प्रौढा विषयो नैव ज्वताम् ॥ ८६ ॥

पूर्वावस्थात्रयं तत्र जाग्रदित्येव संस्थितम् ।

यतुर्था स्वप्नं धृत्युक्ता स्वप्नात्मं यत्र वै जगत् ॥ ८७ ॥

आनन्दैकधनाकारा सुषुप्ताभ्यां तु पञ्चमी ।

असंवेदनरूपा तु षष्ठी तुर्यपदाभिधा ॥ ८८ ॥

तुर्यातीतपदावस्था सप्तमी भूमिकोत्तमा ।

मनोवयोभिरग्राह्या स्वप्रकाशसदात्मिका ॥ ८९ ॥

अन्तः प्रत्याहृतिवशाच्चैतन्यं येन विभावितम् ।

मुक्त एव न सन्देहो मलासमतया तथा ॥ ९० ॥

न भ्रिये न य जुवामि नाडं सन्नाप्यसन्मयः ।
 अडं न किञ्चिच्चिदिति मत्वा धीरो न शोचति ॥ ९१ ॥
 अलेपकोऽडमजरो नीरागः शान्तवासनः ।
 निरंशोऽस्मि चिदाकाशमिति मत्वा न शोचति ॥ ९२ ॥
 अडंमत्या विरहितः शुद्धो षुद्धोऽजरोऽमरः ।
 शान्तः शमसमाभास एति मत्वा न शोचति ॥ ९३ ॥
 तृष्णाशेष्वम्भरे भानौ नरनागामरेषु य ।
 यत्तिष्ठति तदेवाडमिति मत्वा न शोचति ॥ ९४ ॥
 भावनां सर्वभावेभ्यः समुत्सृज्य समुत्थितः ।
 अवशिष्टं परं ब्रह्म केवलोऽस्मीति भावय ॥ ९५ ॥
 वायामतीतविषयो विषयाशादशोऽजितः ।
 परानन्दरसाक्षुब्धो रमते स्वात्मनात्मनि ॥ ९६ ॥
 सर्वकर्मपरित्यागी नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
 न पुण्येन न पापेन नेतरेण य विच्यते ॥ ९७ ॥
 स्फुटिकः प्रतिभिम्बेन यथा नायाति रञ्जनम् ।
 तज्जुः कर्मकृतेनान्तस्तथा नायाति रञ्जनम् ॥ ९८ ॥
 विडरञ्जनतावृन्दे देवकीर्तन पूजनैः ।
 भेदाह्लादौ न जानाति प्रतिभिम्बगतैरिव ॥ ९९ ॥
 निस्स्तोत्रो निर्विकारश्च पूज्यपूजाविवर्जितः ।
 संयुक्तश्च वियुक्तश्च सर्वाचारनयकमैः ॥ १०० ॥
 तनुं त्यजतु वा तीर्थे श्वपयस्य गृडेऽथ वा ।
 ज्ञानसम्पत्तिसमये मुक्तोऽसौ विगताशयः ॥ १०१ ॥
 संकल्पत्वं छि बन्धस्य कारणं तत्परित्यज ।
 भोक्षो भवेदसंकल्पात्तदव्यासं धिया कुरु ॥ १०२ ॥
 सावधानो भव त्वं य ग्राह्यग्राहकसंगमे ।
 अजस्रमेव संकल्पदशाः परिडरञ्जनैः ॥ १०३ ॥
 मा भव ग्राह्यभावात्मा ग्राहकात्मा य मा भव ।
 भावनामपिलां त्यज्त्वा यच्छिष्टं तन्मयो भव ॥ १०४ ॥

किञ्चिद्भोयते तुभ्यं तद्ब्रह्मोऽसि भवस्थितौ ।
 न किञ्चिद्भोयते येत्ते तन्मुक्तोऽसि भवस्थितौ ॥ १०५ ॥
 अस्मात्पदार्थनिययाधावत्स्थावरजङ्गमात् ।
 तृणार्देर्दण्डपर्यन्तान्मा किञ्चित्त्र रोयताम् ॥ १०६ ॥
 अलंभावानलंभावौ त्यज्त्वा सदसती तथा ।
 यदसक्तं समं स्वच्छं स्थितं तत्तुर्यमुच्यते ॥ १०७ ॥
 या स्वच्छा समता शान्ता शुचन्मुक्तव्यवस्थितिः ।
 साक्षयवस्था व्यवहृतौ सा तुर्या कलनोच्यते ॥ १०८ ॥
 नैतज्जगन्न य स्वप्नः संकल्पानामसंभवात् ।
 सुषुप्तभावो नाऽप्येतदभावाज्जडतास्थितेः ॥ १०९ ॥
 शान्तसम्यक्प्रबुद्धानां यथास्थितमिदं जगत् ।
 विलीनं तुर्यमित्यादुरबुद्धानां स्थितं स्थिरम् ॥ ११० ॥
 अलंकारकलात्यागे समतायाः समुद्रमे ।
 विशारदौ कृते चित्ते तुर्यावस्थोपतिष्ठते ॥ १११ ॥
 सिद्धान्तोऽध्यात्मशास्त्राणां सर्वापिह्येव भि ।
 नाविद्यास्तीळ नो माया शान्तं ब्रह्मेदमकलमम् ॥ ११२ ॥
 शान्तं येव चिदाकाशे स्वच्छे शमसमात्मनि ।
 समग्रशक्तिभयिते ब्रह्मेति कलिताभिधे ॥ ११३ ॥
 सर्वमेव परित्यज्य मलामौनी भवानघ ।
 निर्वाणवान्निर्मनः क्षीणचित्तः प्रशान्तधीः ॥ ११४ ॥
 आत्मन्येवास्व शान्तात्मा मूकान्धबधिरापमः ।
 नित्यमन्तर्मुषः स्वच्छः स्वात्मनान्तः प्रपूर्णधीः ॥ ११५ ॥
 जगत्त्येव सुषुप्तस्थः कुरु कर्माणि वै द्विज ।
 अन्तः सर्वपरित्यागी बलिः कुरु यथागतम् ॥ ११६ ॥
 चित्तसत्ता परं दृषं चित्तत्यागः परं सुषुप्तम् ।
 अतश्चित्तं चिदाकाशे नय क्षयमवेदनात् ॥ ११७ ॥
 दृष्ट्वा रम्यमरम्यं वा स्थेयं पाषाणवत्सदा ।

अेतावतात्मयत्नेन जिता भवति संसृतिः ॥ ११८ ॥

वेदान्ते परमं गुड्यं पुराकल्पप्रयोदितम् ।

नाप्रशान्ताय द्दतव्यं न याशिष्याय वै पुनः ॥ ११९ ॥

अन्नपूर्णापनिषदं योऽधीते गुर्वनुग्रहात् ।

स ञ्चन्मुक्ततां प्राप्य ब्रह्मैव भवति स्वयम् ॥ १२० ॥

धृत्युपनिषत् ॥ धति पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥ भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥

स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ॥ व्यशेम देवहितं यदायुः ॥

स्वस्ति न धन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥ स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ॥

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः ॥ स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

धृत्यन्नपूर्णापनिषत्समाप्ता ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

——
Annapurna Upanishad

pdf was typeset on September 16, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

